

KAMPEN MELLEML KRISTUS OG SATAN.

Kapitel 1. Jerusalems ødelæggelse.

1	<p>"Thi dage skal komme over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og indeslutte dig og trænge dig fra alle sider; og de skal jævne dig med jorden og dine børn i dig og ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke agtede på din besøgstid." Luk 19,42-44.</p>
1	<p>Afhængighed af mennesker har været menighedens store svaghed. Mennesker vanærede Gud da de ikke værdsatte hans mægtighed og i stedet for trængte efter menneskelig indflydelse. På denne måde blev Israel svag. Folket ønskede at være ligesom andre folkeslag i verden og de bad om en konge. De ønskede mere at blive ledt af menneskelig kraft, som de kunne se, end af den guddommelige, usynlige kraft, som til den tid havde ledt og ført dem og havde givet dem sejr i kamp. De gjorde deres eget valg og resultatet kunne ses ved Jerusalems ødelæggelse og spredningen af folket.</p>
2	<p>Jesus så ud over Jerusalem fra Oliebjergets top. Det var et smukt og fredfyldt syn. De terrasseformede høje, de prægtige paladser og de massive fæstninger i Israels hovedstad knejsede over haverne og vingårdene og de grønne skrån timer, hvor pilgrimmenes telte lå tæt. Zions datter syntes at udbryde i stolthed: "Jeg sidder som en dronning, og sorg skal jeg ingenlunde se." Hun var lige så fager nu og anså sig for at være lige så sikker på Himmelen s gunst, som da den kongelige skjald århundreder i forvejen sang: "Smukt løfter sig hans hellige bjerg, al jordens fryd, Zions bjerg, den store Konges by." Sl. 48,2. Templets prægtige bygninger lå udbredt for hans blik. Den nedgående sols stråler belyste dets snehvide marmormure og gav genskin i dets gyldne port og i dets tårn og tinde. Således fremtrådte skønhedens krone jødefolkets stolthed. Hvilken israelit kunne betragte dette skue uden at blive grebet af glæde og beundring!</p>
	<p>Der er grund til angstelse over tilstanden i den religiøse verden i dag. Guds barmhjertighed er blevet ringeagtet. Flertallet ophæver Guds lov, idet de "fører lærdomme, som kun er menneskebud". Matt 15,9. Vantroen hersker i mange af vort lands kirker, ikke vantro i videste betydning, i form af åben fornægtelse af Bibelen, men en vantro, der er klædt i kristendommens kåbe, mens den underminerer troen på Bibelen som en åbenbarelse fra Gud. Inderlig Gud hengivenhed og livskraftig gudfrygtighed har givet plads for tom formalisme. Som følge heraf er frafald og sanselighed fremherskende. Kristus sagde: "Som det gik til i Lots dage: ... på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares" Luk 17,28. og 30. De</p>

daglige begivenheder vidner om opfyldelsen af hans ord. Verden modnes hurtigt til ødelæggelsen. Snart vil Guds domme udøses, og synd og syndere vil blive fortæret. Frelseren sagde: "Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer, Thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens flade" over alle dem, hvis interesser kun drejer sig om denne verden, "Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen." Luk 21,34-36.

Før Sodomas ødelæggelse sendte Gud et budskab til Lot. "Det gælder dit liv! Se dig ikke tilbage og stands ikke nogetsteds i Jordanegnen, men red dig op i bjergene, for at du ikke skal omkomme!" Den samme advarende stemme lød til Kristi disciple før Jerusalems ødelæggelse: "Når I ser Jerusalem omringet af krigshære, så skal I vide, at dens ødelæggelse er nær. Da skal de, der er i Judæa, flygte op i bjergene." Luk 21,20-21. De måtte ikke tøve for at sikre sig noget af deres ejendom, men skulle udnytte lejligheden til at undslippe.

De skulle gå ud, adskille sig fuldstændig fra de ugudelige, flygte for livet. Sådan var det i Noas dage. Det gjaldt Lot, det gjaldt disciplene før Jerusalems ødelæggelse, og det gælder i de sidste dage. Guds stemme lader atter et advarselsbudskab lyde, der byder hans folk skille sig ud fra den rådende uretfærdighed.

Den tilstand af fordævelse og frafald, der ville findes i den religiøse verden i de sidste dage, blev vist profeten Johannes i synet om Babylon, "den store by, som har herredømme over Jordens konger". Åb. 17,18. Før dens ødelæggelse lyder kaldet fra Himmelen: "Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager." Åb. 18,4. Som i Noas og Lots dage må der ske en tydelig adskillelse fra synd og syndere. Der kan ikke indgås noget kompromis mellem Gud og verden, ingen må vende tilbage for at sikre sig jordiske skatte. "I kan ikke tjene både Gud og mammon." Matt 6,24.

3

Men det var ganske andre tanker, der fyldte Jesu sind. "Da han kom nærmere og så byen, græd han over den." Luk 19,41. Midt i sejrstogets jubel, da man svingede med palmegrene, da glade hosianna råb gav genlyd mellem højene, og da tusinder af stemmer udråbte ham til konge, blev verdens frelser pludselig overvældet af en uforklarlig sorg. Guds Søn, Israels Forjættede, han, hvis magt havde besejret døden og kaldt dens fanger ud af graven, græd; og det var ikke en almindelig sorg, der fyldte ham, men en overvældende sjælekval, som han ikke kunne skjule.

Man siger ofte, at Jesus græd, men at ingen så ham smile. Vel er det sandt, at Frelseren følte sorg og var kendt med smerte, fordi han åbnede sit hjerte for al menneskelig elendighed; men trods det, at han levede et selvforneget liv som smerte og bekymring kastede sin skygge over var hans sind dog ikke nedtrykt. Hans ansigt var ikke præget af sorg og græmmelse men vidnede altid om fredfyldt ro. Hans hjerte var et livets kilde spring og hvor som helst han gik bragte han hvile og fred, fryd og glæde

med sig.

Han græd ikke over sig selv, skønt han meget vel vidste, hvor hans vej førte hen. Foran ham lå Getsemane og Golgata. Når Jesus hengav sin sjæl som et syndoffer, ville rædselens tætte mørke indhulle den sti, som han snart skulle betræde. Det var dog ikke tanken om alt dette, der kastede en skygge over ham. Det var ikke tanken om hans overmenneskelige sjæleangst, der sænkede sig som en sky over hans uselviske ånd. Han græd over de tusinder af domfældte mennesker i Jerusalem; han græd, fordi de mennesker, som han var kommet for at velsigne og frelse, var blinde og uvidne.

4

Jesus græd ikke på grund af den lidelse, som ventede ham. Getsemane var lige foran ham, hvor det store mørke snart skulle overskygge ham med sin rædsel. Også fåreporten var inden for synsvidde, hvorigennem offerdyrene gennem århundreder var blevet ført. Porten skulle snart åbne sig for ham, den store virkeliggørelse af forbilledet, imod hvis offer for verdens synd alle disse ofringer havde peget hen. Lige i nærheden var også Golgata, skuepladsen for hans kommende dødsqual. Dog var det ikke på grund af disse påmindelser om hans grusomme død, at Frelseren græd og sukkede i sjæleangst. Hans sorg gjaldt ikke ham selv. Tanken om hans egen kval skræmte ikke denne ædle, selvopofrende sjæl. Det var synet af Jerusalem, der skar Jesus i hjertet Jerusalem, som havde forkastet Guds Søn og ringeagtet hans kærlighed, som nægtede at lade sig overbevise ved hans vældige mirakler, og som nu forberedte sig til at tage hans liv. Han så, hvordan den var blevet ved at forkaste sin Frelser, og hvad den kunne være blevet til, hvis den havde taget imod ham, som var den eneste, der kunne læge dens sår. Han var kommet for at frelse den. Hvordan skulle han kunne opgive håbet?

5

Over tusinde års historie oprulledes for Jesu blik. Herren havde udvalgt Zion, ønsket sig det til bolig. (Sl. 132,13) Der havde hellige profeter forkyndt deres advarselsbudskaber gennem århundreder. Der havde præsterne svunget deres røgelseskar, og her var røgelsesskyen steget op til Gud sammen med de tilbedendes bønner. Der blev de slagtede lams blod dagligt ofret som et forbillede på Guds Lam. Der havde Herren åbenbaret sin nærværelse i herlighedens sky over nådestolen. Der stod den hemmelighedsfulde stige, som forbandt jorden med Himmelen den stige, som Guds engle steg ned og op ad, og ad hvilken vejen til det allerhelligste blev åbnet for verden. (1Mos 28,12; Joh 1,51.)

1Mos 28,10-15 Jakob forlod Be'ersheba og begav sig til Karan. Undervejs kom han til et sted, hvor han overnattede, fordi solen var gået ned. Han tog en af stenene og stillede den som hovedgærde, og så lagde han sig til at sove på stedet dér. I drømme så han en stige, der stod på jorden; den nåede helt op til himlen, og Guds engle gik op og gik ned ad stigen. Med ét stod Herren foran ham og sagde: "Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord, du ligger på, vil jeg give dig og dine efterkommere. Dine efterkommere skal blive som jordens støv, og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd. I dig og i dit afkom skal alle jordens slægter velsignes. Jeg vil være med dig og bevare dig overalt, hvor du går. Og jeg vil føre dig tilbage til dette land; jeg vil

ikke svigte dig, men gøre, hvad jeg har lovet dig."

Joh 1,51 Og han sagde til ham: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen."

Hvis Israel som et folk var forblevet tro over for Himmelen, ville Jerusalem Guds udvalgte by, have bestået til evig tid. (Jer. 17, 21-25) Men dette begunstige de folks historie var en lang beretning om frafald og oprør. De afslog Himmels nåde, misbrugte deres privilegier og lod hånt om deres anledninger.

6 Jer 17,19-27 Dette sagde Herren til mig: Gå hen og stil dig i folkets sønners port, som Judas konger går ud og ind igennem, og i alle Jerusalems porte. Du skal sige til dem: "Hør Herrens ord, Judas konger, alle judæere og alle Jerusalems indbyggere, som går ind gennem disse porte! Dette siger Herren: Tag jer i agt! I må ikke bære noget ind gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen. I må ikke bære noget ud af jeres hus på sabbatsdagen. I må ikke gøre noget som helst arbejde; I skal holde sabbatsdagen hellig, sådan som jeg befalede jeres fædre." Men de hørte ikke og lyttede ikke; de gjorde nakken stiv og ville ikke høre og tage ved lære. Hvis I vil adlyde mig, siger Herren, og lade være med at bære noget ind gennem denne bys porte på sabbatsdagen, men holde den hellig og ikke gøre noget som helst arbejde på den, så skal konger og stormænd, der sidder på Davids trone, og som har heste og vogne, gå gennem denne bys porte, både de selv og deres stormænd, judæerne og Jerusalems indbyggere, og denne by skal være beboet til evig tid. De skal komme fra Judas byer og Jerusalems omegn, fra Benjamins land og fra Lavlandet, fra Bjerglandet og fra Sydlandet; de skal bringe brændofre og slagtofre, afgrødeofre og røgelse, og de skal bringe takofre til Herrens tempel. Men hvis ikke I vil adlyde mig og holde sabbatsdagen hellig og lade være med at bære noget og gå gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen, så vil jeg sætte ild på Jerusalems porte, så den fortærer dens borge, og den skal aldrig slukkes.

7 Skønt de gentagne gange forkastede ham, blev han i sin nåde ved med at tale til dem. Gud havde vist dem mere ømhed og kærlighed end en fader, der forbarmer sig over sin søn. Han sendte tidligt og silde manende ord til dem ved sine sendebud, fordi han ynkedes over sit folk og sin bolig. (2Krøn. 36,15) Da advarsler, overtalelser og irettesættelser ikke hjalp, sendte han dem Himmels bedste gave. I tre år bankede Guds Søn på porten til denne truede by. Han kom til sin vingård, for at se efter frugt. Israel havde været som et vintræ der var plantet om fra Ægypten til denne gode jord. Han gravede om sit vintræ, beskar og plejede det. Han udfoldede de utrætteligste bestræbelser for at redde det vintræ, som han selv havde plantet. I tre år havde lysets og herlighedens Herre gået ind og ud blandt sit folk. Han drog omkring og gjorde vel og helbredte alle dem, der var syge, han trøstede de sørgende, han oprejste de døde, han talte om tilgivelse og fred til dem der omvendte sig. Han samlede de svage og bekymrede, de hjælpeløse og modløse omkring sig og opfordrede alle, uden hensyn til alder og karakter, til at tage imod tilbudet om nåde og han sagde til dem: "Kom hid til

mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." Matt 11,28.

Her er en lærdom for os, vi lever I tiden lige før Jesu genkomst millioner af mennesker I de forskellige trossamfund siger, at de tror på Jesus, men når man hører deres tale og ser på det liv de lever, så er det klart for enhver, at de ikke er omvendt oprigtige kristne.

Apg 8,22-23 Omvend dig derfor fra din ondskab, og bed Herren om, at du må få tilgivelse for det, dit hjerte pønser på, for jeg ser, at du er fuld af gift og galde og lænket i uretfærdighed."

vi har alle behov for at komme til Jesus for at blive født på ny. se Joh 3,3-8

8

Skønt de gengældte hans godhed med ondskab og hans kærlighed med had, fortsatte han trofast sin barmhjertige mission. (Sl 109,5.) Han afviste aldrig de mennesker, der søgte hans nåde. Han var selv hjemløs, og forsmædelse og fattigdom var hans daglige lod; men han levede for at hjælpe menneskene og lindre deres smerter og trygle dem om at tage imod livets gave. Når nådens bølger blev kastet tilbage af de forhærdede hjerter, strømmede de ud over dem igen i en endnu større fylde af ømhed og usigelig kærlighed. Men Israel havde vendt sig bort fra sin bedste ven og eneste hjælper. Hans kærlige henstillinger var blevet foragtet, hans råd afslået og hans advarsler latterliggjort.

Jerusalem er en fremstilling på hvad menigheden vil blive, hvis den ikke vil vandre i det lys Gud har givet. Jerusalem blev favoriseret af Gud som forvalteren af hellig tillid. Men dens folk forvanskede sandheden, og foragtede alle bønner og advarsler. De ville ikke respektere hans råd. Tempelsalene blev besmittet med handel og røveri. Selviskhed og pengekærlighed, fjendskab og strid blev sat højt. Enhver, i sit hjørne, søgte efter vinding. Kristus vendte sig fra dem, og sagde: "Jerusalem, Jerusalem!" hvordan kan jeg opgive jer? "Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." Matt 23,37.

9

Håbets og nådens dag nærmede sig hurtigt sin afslutning. Gud havde længe holdt vreden tilbage, men hans vredesbæger var næsten fuldt. Ulykkesskyerne, som var trukket sammen igennem frafaldets og oprørets århundreder, var ildevarslende sorte, og uvejret ville snart bryde løs over det skyldige folk. Jesus var den eneste, der kunne redde dem fra den truende dom, men han var blevet ringeagtet, hånet og forkastet og ville snart blive korsfæstet. Når Kristus hang på Golgatas kors, ophørte Israel med at være Guds begunstige og velsignede folk. Tabet af blot en enkelt sjæl er så stor en ulykke, at det ikke kan erstattes af de fordele og værdier, som en hel verden rummer; men da Kristus så ud over Jerusalem, så han den skæbne, der ville ramme en hel by, ja, et helt folk. Den by og det folk som Gud en gang havde udvalgt til at være sin særskilte ejendom.

Ingen af os ved hvor længe vi har igen. ingen af os ved om det er Jesu komme eller vor død der kommer først. Ingen af os kender dagen eller timen, derfor skal vi altid være

	<p>rede.</p> <p>1Thess 5,1-5 Om tider og timer har I ikke brug for, brødre, at der skrives til jer. For I ved selv ganske nøje, at Herrens dag kommer som en tyv om natten. Når folk siger: "Fred og ingen fare!" da er undergangen pludselig over dem som veerne over en, der skal føde, og de skal ikke undslippe. Men I, brødre, er ikke i mørke, så dagen skulle kunne overraske jer som en tyv. I er jo alle lysets børn og dagens børn. Vi tilhører ikke natten, og heller ikke mørket.</p>
10	<p>Profeterne havde grædt over Israels frafald og de frygtelige ødelæggelser, som de blev hjemsoget af for deres synders skyld. Jeremias ønskede, at hans øjne var en tårekilde, for at han kunne græde dag og nat over sit folks datters ihjelslagte og over Herrens hjord, som var ført i fangenskab. (Jer. 9,1; 13,17)</p> <p>Jer 9,1-5 Gid der var et herberg for vejfarende i ørkenen, så ville jeg forlade mit folk og gå fra dem, for de er alle horkarle, en samling troløse. De spænder tungen som en bue, de har magten i landet med løgn og ikke med sandhed; de går fra ondskab til ondskab, men mig kender de ikke, siger Herren. Vogt jer for hinanden, stol ikke på en broder! Hver en broder er fuld af list, hver en ven løber med sladder. De bedrager hinanden, de taler ikke sandhed; de har lært deres tunge at tale løgn, de handler slet og kan ikke høre op. Vold følger på vold, falskhed på falskhed, de nægter at kende mig, siger Herren.</p>
11	<p>Hvilken sorg må da ikke have fyldt ham, hvis profetiske blik ikke blot spændte over år, men over århundreder! Han så dødsengelen med sværdet hævet imod den by, der så længe havde været Herrens bolig. Fra Oliebjergets top det selv samme sted, som senere blev besat af Titus og hans hær, så han ud over dalen og betragtede de hellige forgårde og buegange, og med tårefyldte øjne så han som i et frygteligt syn murene omringet af fremmede hære. Han hørte fodtrinene af hære, som stillede op til slag. Han hørte mødre og børn råbe på brød i den belejrede by. Han så dens hellige og smukke tempel og dens paladser og tårne blive flammernes bytte, og han så de rygende ruiner, hvor de engang havde ligget.</p> <p>På Oliebjergets sydlige skråning, over for Morija bjerg, hvor Guds smukke tempel lå, lod Salomo opføre en imponerende række bygninger, der skulle benyttes som afgudstempler. For at stille sine hustruer tilfreds anbragte han vældige statuer af afguder, hæslige billeder af træ og sten, i myrte og olivenlundene. Foran disse hedenske guddommers altre for "Kemosj, Moabs væmmelige gud" og for "Milkom, amonitternes væmmelige gud" udførtes nogle af hedenskabets mest nedværdigende ritualer. 1Kong 11,7.</p>
12	<p>Han kastede blikket ind i fremtiden og så pagtsfolket adspredt i alle lande, som vragrester på en ørkenstrand. Han vidste, at den timelige straf, som snart ville ramme byens indbyggere, kun var det første drag af den vredesskål, som de skulle drikke til sidste dråbe i den endelige dom. Hans guddommelige medynk og inderlige kærlighed</p>

kom til udtryk i de sørgmodige ord: "Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke." Matt 23,37; Havde du blot, som den højt begunstigede nation du er, kendt din besøgstid og vidst, hvad der tjener til din fred! Jeg har holdt retfærdighedens engel tilbage og anmodet dig om at angre, men forgæves. Det er ikke blot tjenere, sendebud og profeter, du har afvist og forkastet, men Israels Hellige, din genløser. Hvis du går til grunde, bærer du alene skylden. "Og dog vil I ikke komme til mig for at få liv." Joh 5,40.

Men i dag taler nåden til synderen. "Så sandt jeg lever, lyder det fra den herre Herren: Jeg har ikke lyst til den gudløses død, men til at han omvender sig fra sin vej, at han må leve! Vend om, vend om fra eders onde veje! Hvorfor vil I dø!" Den røst, der taler til de ubodfærdige i dag, er hans røst, som i hjertets ængstelse udbrød, idet han skuede ud over den by, han havde kær: "Jerusalem! Jerusalem! du som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som en høne samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke. Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!" Jesus så Jerusalem som et symbol på Verden, der havde forkastet og foragtet hans nåde. Han græd o du genstridige hjerte, han græd for dig! Endnu medens Jesu tårer randt deroppe på bjerget, kunne Jerusalem have omvendt sig og undgået sin skæbne. Endnu en kort stund ventede Himmels guddommelige gave på, at staden ville tage imod den. Således, o hjerte, taler Kristus endnu til dig med kærlig stemme: "Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig." "Se, nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag!" (Ez 33,11; Luk 13,34-35; Åb 3,20; 2Kor 6,2).

13

Kristus betragtede Jerusalem som et symbol på en verden, der er forhærdet i vantrø og oprør og med stormskridt iler Guds gengældelses dag i møde. Den faldne menneskeslægts ulykker hvilede som en tung byrde på hans sjæl og fremtvang det dybt fortvivlede råb fra hans læber. Han så syndens spor i menneskenes sorg, tårer og blod. Hans hjerte blev grebet af en usigelig medfølelse med jordens hjemløse og lidende beboere. Han brændte af længsel efter at hjælpe dem alle sammen; men ikke engang hans hårdnædighed at standse den menneskelige elendigheds flodbølge. Kun få ville søge hen til ham, som var den eneste, der kunne hjælpe. Han var villig til at udøse sin sjæl til døden for at bringe frelsen inden for deres rækkevidde, men kun få ville komme til ham for at få liv.

Nu trænger Frelserens blik ind i fremtiden! Han ser de større arbejdsmarker, hvor disciplene efter hans død skal være hans vidner. Hans profetiske blik ser, hvor meget hans tjenere må gennemgå til alle tider, indtil han atter vender tilbage. Han viser sine disciple den strid, der venter dem, og han afslører kampens art og formål. Han lader dem klart se de farer, de vil komme ud for, og den selvfornægtelse, der vil kræves af

	<p>dem. Han vil, at de skal beregne omkostningerne, så fjenden ikke skal overrumple dem. Deres kamp skal ikke føres mod kød og blod, men "mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet". Ef. 6,12. De skal stride mod overnaturlige kræfter, men de har vished for at få overnaturlig hjælp. Alle Himmels fornuftvæsener er med i denne hær. Og der er flere end englenerne inden for dens rækker. Helligånden, som er stedfortræder for fyrsten over Herrens hær, kommer for at lede slaget. Vore skrøbeligheder kan være nok så mange, vore synder og fejl frygtelige, men Guds nåde gælder for alle, der søger den i sand angert. Almagts kraft er sikret til hjælp for alle dem, der stoler på Gud.</p>
	<p>Himmels Majestæt græd! Den almægtige Guds Søn var bevæget i ånden og nedbøjet af sjæleangst. Hele Himmelen forundredes over dette syn. Dette viser os, hvor frygtelig synden er. Det viser, hvor vanskeligt det er, selv for den almægtige Gud, at frelse de skyldige fra følgerne af deres overtrædelse af Guds lov. Idet Jesus kastede blikket ind i fremtiden og betragtede den sidste slægt, så han verden indviklet i et bedrag af samme art som det, der forårsagede Jerusalems ødelæggelse.</p>
14	<p>Jesus græd over Jerusalem på grund af hans udvalgte folks synd og egensindighed. Han græd også over hårdhertet hos dem, der bekender sig til at være hans medarbejdere, men som er tilfredse med intet at gøre. Bærer de, som burde forstå sjælens værdi, sammen med Kristus en tung byrde og en stadig sorg blandet med tårer for de onde byer på jorden? Ødelæggelsen af disse byer, der næsten helt er henfaldene til afgudsdyrkelse, er forestående. Hvilket svar vil man kunne give på den sidste store regnskabsdag for at have forsømt at arbejde i disse byer nu?</p>
	<p>Jødefolkets store synd var, at de forkastede Kristus, og kristenhedens store synd ville komme til at bestå i, at den forkastede Guds lov, som er grundlaget for hans regering i Himmelen og på jorden. Herrens bud ville blive foragtet og fuldstændig forkastet. Millioner af syndens fanger, som var dømt til at lide den anden død nægtede at lytte til sandhedens ord, da de havde deres besøgelsestid. Hvilken frygtelig blindhed!</p>
15	<p>Da Jøderne forkastede Kristus, forkastede de Grundvolden for deres egen Tro. De kristne, som påstå, at de tro på Kristus, men forkaste Guds Lov, begå en lignende Fejltagelse. De, som mene, at de klynge sig til Kristus og håbe på ham, medens de foragte den moralske Lov og Profetierne, er ikke bedre stillede end de vantro Jøder. De kunne ikke med god Forstand lede Synder til Omvendelse, thi de kunne ikke ret forklare, hvad de skulde omvende sig fra. Når en Synder bliver opfordret til at vende om fra sine Synder, har han Ret til at spørge: Hvad er Synd? De, som anerkender Guds Lov, kunne svare: Synden er Lovens Overtrædelse. Dette stadfæster Paulus, når han siger: Jeg kendte ikke Synden uden ved Loven.</p>
16	<p>To dage før påske gik Kristus atter med sine disciple ud på Oliebjerget og satte sig på den grønne skråning, hvorfra der var udsigt over byen. På det tidspunkt havde han fordømt de jødiske rådsherrers hykleri og forladt templet for sidste gang. Han</p>

	<p>betragede endnu engang templets mure, tårne og paladser og lod øjet dvæle ved dets blændende skønhed en skønhedens krone, som prydede det hellige bjerg.</p> <p>Kort tid før påskehøjtiden havde Judas fornyet sin aftale med præsterne om at udlevere Jesus til dem. Derefter blev det ordnet på den måde, at Frelseren skulle pågribes et af de steder, han benyttede til bøn og eftertanke. Efter gæstebuddet i Simons hus havde Judas haft lejlighed til at overveje den gerning, som han havde forpligtet sig til at udføre, men han havde ikke ændret sine planer. For tredive sølvmonter prisen for en slave solgte han herlighedens Herre til skændsel og død</p>
17	<p>Tusind år tidligere havde Salmisten lovsunget Gud, fordi han havde vist Israel den gunst at gøre dets hellige tempel til sin bolig: "I Salem er hans hytte, hans bolig er på Zion." Sl 76,2. "Han udvalgte Judas stamme, Sions bjerg, som han elsker; han byggede sit tempel himmelhøjt." Sl 78,68-69.</p> <p>Der er nogle gode medarbejdere i din menighed og disse selvfornektende vil aldrig vide hvor meget godt de har udrettet i deres udholdende arbejde på missionsmarken. Men Herren har krav på flere mænd og kvinder i menigheden, end dem der har efterkommet hans forlangende. Nogle stene i Guds hellige tempel genspejler lyset, som skinner på dem fra Jesus Kristus, medens andre ikke udsender lys og derved klart afslører at de ikke er levende stene, udvalgte og dyrebare. De er ikke opbyggelige, kun bønneløse, snaksagelige og ureligiøse. Sande kristne vil efterligne det mønster de har fået af vor Frelser og vil være ydmyge, beskedne, sagtmødige, overbærende, milde, lette at bede om noget, fri fra opblæsthed og hårdnakkethed.</p>
18	<p>Det første tempel blev opført i Israels glansperiode. Kong David havde samlet vældige skatte til dets opførelse, og tegningerne blev udarbejdet under guddommelig inspiration. (1Krøn. 28,12 og 19). Salomon, den viseste af Israels konger, fuldførte arbejdet. Templet var det prægtigste bygningsværk, som verden nogen sinde har set. Til trods herfor lod Herren profeten Haggaj sige om det andet tempel: "Dette hus kommende herlighed bliver større end den tidligere. Jeg vil ryste alle folkene, og da skal alle folkenes skatte komme hid, og jeg fylder dette hus med herlighed, siger Hærskarers Herre." Hagg. 2,7-9.</p> <p>1Krøn 1,11-13 Misrajim fik Ludim, Anamim, Lehabim, Naftuhim, Patrusim, Kasluhim og Kaftorim, hvorfra filistrene stammer. Kana'an fik Sidon, sin førstefødte, og Het;</p> <p>1Krøn 1,19 Eber fik to sønner: Den ene hed Peleg, for på hans tid spredtes jordens folk, hans bror hed Joktan.</p>
19	<p>Da Nebukadnezar havde ødelagt templet, blev det genopbygget fem hundrede år før Kristi fødsel af et folk, som var vendt tilbage til et øde og næsten folketomt land efter et livslangt fangenskab. Iblandt dem var der gamle mænd, som havde set Salomons tempels herlighed. Da de så grundstenen blive lagt til den nye bygning, græd de, fordi den ville blive ringere end den første. Profeten giver en malende skildring af de</p>

følelser, som kom til udtryk: "Er der nogen tilbage iblandt eder af dem, der har set dette hus i dets fordums herlighed? Hvorledes tykkes det eder da nu? Er det ikke som intet i eders øjne?" Hagg. 2,3; Ezra 3,12. Og nu fik de det løfte, at det sidste hus' herlighed skulle overgå det førstes.

Ez 3,10-13 Så sagde han til mig: "Menneske, alle de ord, jeg taler til dig, skal du lytte til og lægge dig på sinde. Gå nu til de landflygtige, til dine landsmænd; tal til dem, og sig: 'Dette siger Gud Herren', hvad enten de vil høre eller ej." Ånden løftede mig derpå op, og jeg hørte lyden af et stort jordskælv bag mig, da Herrens herlighed hævede sig fra sit sted, og lyden af de levende væseners vinger, når de berørte hinanden, og samtidig hørte jeg lyden af hjulene og lyden af et stort jordskælv.

20

Men det andet tempel kunne ikke måle sig med det første i pragt. Det blev heller ikke helliget af de samme synlige tegn på Guds nærværelse som det første tempel. Der blev ikke udfoldet guddommelig kraft ved dets indvielse. Den nyopførte helligdom blev ikke fyldt af herlighedens sky. Der faldt heller ikke ild ned fra himmelen for at fortære offeret på alteret. Shekina dvælede ikke længere mellem keruberne i det allerhelligste. Arken, nådestolen og vidnesbyrdets tavler var der heller ikke. Der lød ingen røst fra Himmelen for at give Guds vilje til kende, når præsten bad om oplysning.

Det andet tempel udmærkede sig ikke ved, at Herrens herligheds sky dvælede deri, men ved at han, i hvem "hele guddomsfylden" bor "legemlig" han, som er Gud "åbenbaret i kød" færdedes der. Kol 2,9; 1Tim 3,16. Det andet tempels herlighed overgik det førstes derved, at Kristus besøgte det i egen person, da han var på jorden. "Menneskeheds håb" var i sandhed kommet til sit tempel, da Manden fra Nazaret underviste og helbredte i dets hellige forgårde.

21

Jøderne havde i århundreder forgæves forsøgt at påvise, hvorledes Guds løfte til Haggaj var gået i opfyldelse; men de var så forblindede af stolthed og vantro, at de ikke kunne se den sande betydning af profetens ord. Det andet tempel blev ikke hædret med Herrens herligheds sky, men af selve den person, i hvem hele guddomsfylden bor legemlig. Ham, som var Gud åbenbaret i kød. Ham, som var hele menneskeheds store håb, han var i sandhed kommet til sit tempel, da Manden fra Nazaret lærte og helbredte i dets hellige forgårde. Det var Kristi nærværelse og den alene, der gjorde det andet tempels herlighed større end det førstes. Men Israel afslog den gave, som Himmelen tilbød. Da den ydmyge lærer hin dag gik ud gennem dets gyldne port, forlod herligheden templet for stedse. Frelserens ord: "Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jer selv! var allerede gået i opfyldelse". Matt 23, 38.

Alle Kristi efterfølgere skal få del i hans herlighed. "Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmes jeg, og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig." Joh 5,30 Vi kan kun modtage lys fra Himmelen i samme grad, som vi er villige til at give afkald på alt vort eget. Vi får kun

	<p>forskud på Guds karakter og modtager Kristus ved troen i samme grad, som vi samtykker i at tage enhver tanke til fange ind under lydighed mod Kristus. Alle, der gør dette, får Helligånden uden mål. I Kristus bor hele Guddomsfylden legemlig, og i denne fylde har I del. Kol 2,6-10.</p>
22	<p>Disciplene blev fyldt med undren og hellig rædsel, da Kristus forudsagde templets tilintetgørelse, og de ønskede at få en nærmere forklaring på hans ord. I over fyrré år havde man ofret både penge, arbejdskraft og arkitektonisk dygtighed for at forskønne det. Herodes den Store havde rundhåndet skænket både romerske og jødiske skatte til det, og selv verdens kejser havde beriget det med sine gaver. En del af bygningen bestod af massive hvide marmorblokke af en næsten utrolig størrelse. De var hentet helt i Rom til dette formål. Disciplene henledte deres Mesters opmærksomhed på disse og sagde: "Mester, se, hvilke sten og hvilke bygninger!" Mark 13,1.</p> <p>Grundet Israels overtrædelser af Guds bud og deres onde handlinger tillod Gud dem at gå i fangenskab for at ydmyge og straffe dem. Før templet blev ødelagt, gjorde Gud templets skæbne kendt for nogle få af hans trofaste tjener. Templet var Israels stolthed som de forgudede samtidig med at de syndede mod Gud. Han åbenbarede også Israels fangenskab for dem. De retfærdige mænd fjernede lige før templets ødelæggelse med sorg og bedrøvelse den hellige ark med stentavlerne og skjulte den i en hule, hvor den på grund af deres synder kunne være skjult for Israels folk, for aldrig mer at blive fundet. Den hellige ark er stadig gemt. Den er fortsat urørt, siden den blev skjult.</p>
23	<p>Jesus gav det højtidelige og overraskende svar: "Sandelig siger jeg eder: her skal ikke lades sten på sten tilbage, alt, skal brydes ned." Matt 24,2. Disciplene satte Jerusalems ødelæggelse i forbindelse med de begivenheder, som skulle indtræffe ved Kristi personlige komme i timelig herlighed, når han ville bestige tronen og tiltræde verdensherredømmet, straffe de ubodfærdige jøder og befri nationen for det romerske åg. Herren havde fortalt dem, at han ville komme igen, De kom derfor til at tænke på hans genkomst, da han nævnte straffen over Jerusalem, og mens de var samlet om Frelseren på Oliebjerget, spurgte de: "Sig os, når skal dette ske? Og hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?" Matt 24,3.</p> <p>Men det strålende billede af, hvad Jerusalem kunne have været, svinder bort fra Frelserens blik. Han gør sig klart, at den nu er under romernes åg, under Guds vrede og dømt til hans gengældelses dom. Han fortsætter sin afbrudte veklage: "Men nu er det skjult for dine øjne. Thi dage skal komme over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og indeslutte dig og trænge dig fra alle sider; og de skal jævne dig med jorden og dine børn i dig og ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du ikke agtede på din besøgelsestid."</p>
24	<p>Disciplene blev nådigt forskånet for at kende fremtiden. Hvis de til fulde havde forstået de to frygtelige begivenheder Frelserens lidelse og død og byens og templets ødelæggelse ville de være blevet grebet af rædsel. Kristus skildrede de vigtigste</p>

	<p>begivenheder, som skulle finde sted før verdens ende. De forstod ikke helt, hvad han mente dengang; men hans folk ville komme til at forstå det, når de havde brug for det. Hans profeti havde en dobbelt betydning. Det var både en skildring af Jerusalems ødelæggelse og af rædslerne på den sidste store dag.</p>
	<p>Mark 13,3-6 Mens han sad på Oliebjerget over for templet, spurgte Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham, da de var alene: "Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på, at alt det skal til at fuldendes?" Jesus begyndte så at tale til dem: "Se til, at ingen fører jer vild! Der skal komme mange i mit navn og sige: Det er mig! og de skal føre mange vild.</p>
25	<p>Jesus fortalte de opmærksomme disciple om de straffedomme, som ville ramme det frafaldne Israel, og især om den gengældelse, som ville komme over dem, fordi de forkastede og korsfæstede Messias. Der ville indtræffe umiskendelige tegn før den forfærdelige afslutning. Den frygtelige time ville komme pludselig og brat. Frelseren gav sine efterfølgere denne advarsel: "Når I da ser ødelæggelsens vederstyggelighed, hvorom der er talt ved profeten Daniel, stå på hellig grund (den, som læser det, han give agt!), så skal de, der er i Judæa, flygte ud i bjergene." Matt 24,15-16; Luk 21,20-21. Når romernes hedenske bannere blev plantet på den hellige grund, som strakte sig nogle stadier uden for byens mure, skulle Kristi efterfølgere redde sig ved flugt. Når de så faresignalet, måtte de, der ville flygte, ikke tøve. Den, der tilfældigvis var på taget, måtte ikke gå ned i huset, men han skal skynde sig væk. Springe fra tag til tag indtil han når bymuren og er i sikkerhed, ligesom ved en ildebrand. De, der arbejdede på markerne eller i vingårdene, måtte ikke tage tid til at gå tilbage efter det tøj, som de havde taget af, mens de arbejdede i dagens hede. De måtte ikke tøve et eneste øjeblik, for at de ikke skulle omkomme under byens ødelæggelse.</p>
	<p>En vidunderlig forbindelse er set mellem det himmelske univers og denne verden. Tingene der blev åbenbaret for Daniel blev senere hen suppleret op ved åbenbaringen udført for Johannes op øen Patmos. Disse to bøger burde studeres omhyggeligt. To gange forhørte Daniel sig: Hvor langt skal der være til tidens ende? Og jeg hørte det, men jeg fattede det ikke; så spurgte jeg: Herre, hvad er det sidste af disse ting?" Og han svarede: gå bort, Daniel, thi for ordene er der sat lukke og segl til endens tid. Mange skal sigtes, renses og lutres, men de gudløse handler gudløst, og ingen af de gudløse skal forstå, men det skal de forstandige. Fra den tid det daglige offer ophæves og ødelæggelsens vederstyggelighed rejses, skal der gå 1290 dage. Salig er den, der holder ud og oplever 1335 dage. Men gå du enden i møde, læg dig til hvile og stå op til din lod ved dages ende!" Dan 12,8-10 og 13.</p>
26	<p>Jerusalem var ikke blot blevet meget forskønnet under Herodes regering, men der var blevet opført tårne, mure og fæstninger, som sammen med den naturlige beskyttelse, byen havde i kraft af sin beliggenhed, tilsyneladende gjorde den uindtagelig. Hvis der var nogen, der på dette tidspunkt offentligt havde forudsagt byens ødelæggelse, ville han være blevet betegnet som en forrykt ulykkesprofet ligesom Noa. Men Kristus</p>

havde sagt: "Himmelen og jorden skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå." Matt 24,35. Der var blevet fældet dom over Jerusalem på grund af dens synder, og dommen ville blive fuldbyrdet på grund af byens hårdnakkede vantrø.

Vi trænger til at give agt på os selv. Advarsler er blevet givet. Kan vi ikke se opfyldelsen af de forudsigelser, Kristus udtalte, og som er nedskrevet i Luk 21? Nådetiden varer endnu ved, og det er vor forret, at gribe det håb, som tilbydes os i evangeliet. Lad os angre og blive omvendt og give slip på vore synder, så de kan blive udslettet. "Himmelen og Jorden skal forgå; men mine ord skal ingenlunde forgå. Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle dem, der bor på hele jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen." Luk 21,33-36.

Herren havde sagt ved profeten Mika: "Hør det, I Jakobs huses høvdinger, I dommere af Israels hus, I, som afskyr ret og gør alt, som er lige, kroget, som bygger Zion. med blod og Jerusalem med uret. Dets høvdinger dømmes for gave, dets præster kender ret for løn; dets profeter spår for sølv og støtter sig dog til Herren: "Er Herren ej i vor midte? Over os kommer intet ondt." Mika 3,9-11.

Guds ord til Josua er følgende: Jeg vil ikke mer være med eder, hvis I ikke borttrykker bandet af ederes midte. Stå derfor op, lad folket hellige sig og sig: Helliger eder til i morgen, thi så siger Herren, Israels Gud: Der er band i din midte, Israel; og du kan ikke holde stand over for dine fjender, før I skaffer bandet bort fra eder!" Disse ting er skrevet til vor fordel, over hvem denne verdens ende kommer.

Disse ord gav et sandfærdigt billede af de demoraliserede og selvretfærdige indbyggere i Jerusalem. De bekendte sig til at holde Guds lov til punkt og prikke, men de overtrådte alle dens principper. De hadede Kristus, fordi hans renhed og hellighed åbenbarede deres synd, og de gav ham skylden for alle de vanskeligheder, som de kom ud for på grund af deres synder. Skønt de vidste, at han var syndfri, havde de sagt, at hans død var nødvendig af hensyn til nationens sikkerhed. "Hvis vi lader ham blive sådan ved, vil alle tro på ham, og romerne vil komme og tage både land og folk fra os." Joh 11,48. Hvis Kristus blev ofret, kunne de måske endnu engang blive et stærkt, forenet folk. Således ræsonnerede de, og de samtykkede i deres ypperstepræsts erklæring om, at det var bedre, at en mand døde for folket, end at hele folket gik til grunde.

Vi trænger til at blive bedre kendt med de vilkår, på hvilke vi kan opnå frelsen, og bedre forstå, hvilken stilling Kristus indtager med hensyn til os og til Faderen. Gud har forpligtet sig til at ære sin Søns navn, når vi nævner det for nådens trone. Vi burde tænke over det store offer, som blev bragt for vor skyld for at erhverve os retfærdighedens klædning, vævet på Himmels væv. Han har indbudt os til

bryllupsfesten og har sørget for, at der er en bryllupsklædning til alle. Retfærdighedens kjortel er blevet købt for en uendelig stor pris, og hvor er det en krænkelse af Himmelen, hvis nogen møder op og beder om adgang til bryllupsfesten; men er iført sin egen selvretfærdigheds borgerlige dragt! Hvor højligt vanærer han ikke Gud ved åbenlyst at vise foragt for det offer, som blev bragt på Golgata.

29

Således havde jødernes øverste bygget Zion med blod og Jerusalem med uret. (Mika 3,10) Og dog var de så selvretfærdige, at de betragtede sig som Guds udvalgte folk og ventede, at Herren ville befri dem for deres fjender. "For eders skyld skal Zion pløjes som en mark, Jerusalem blive til grushobe, tempelbjerget til krathøj," fortsatte profeten. Mika 3,12

Gud kalder dig til at aflægge din evne til at se andres fejl. Vend din opmærksomhed mod dine egne mangler. Din selvretfærdighed er væmmelig for Herren Jesus.

30

Herren ventede næsten fyrre år med at lade sine straffedomme falde over byen og folket, efter at Kristus havde forkyndt dommen over Jerusalem. Gud viste en vidunderlig langmodighed med de mennesker, som havde forkastet hans evangelium og dræbt hans Søn. Lignelsen om det ufrugtbare træ var et billede på Guds handlemåde med jødefolket. Der var givet den befaling: "Hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden?" (Luk 13,7); men i sin barmhjertighed sparede Herren det endnu en lille tid. Der var endnu mange jøder, som intet kendskab havde til Kristi karakter og hans værk. Børnene havde heller ikke haft de samme anledninger eller modtaget det samme lys, som deres forældre havde foragtet. Gud ville lade lyset skinne på dem ved apostlenes og deres medarbejders forkyndelse. Han ville give dem lejlighed til at se, hvorledes profetien var gået i opfyldelse ved Kristi fødsel, liv, død og opstandelse. Børnene blev ikke fordømt for forældrenes synder; men da de havde fået kendskab til alt det lys, som deres forældre havde fået, og de også forkastede det lys, som de selv fik i tilgift, blev de delagtige i forældrenes synder og fyldte deres uretfærdigheds bæger.

"Herren er langmodig, hans kraft er stor, Herren lader intet ustraffet. I uvejr og storm er hans vej, skyer er hans fødders støv. Han truer og udtørrer havet, gør alle strømme tørre; Basan og Karmel vansmægter, Libanons skud visner hen. Bjergene skælver for ham, højene står og svajer; jorden krummer sig for ham, jorderig og alle, som bor der. Hvem kan stå for hans vrede, hvo holder stand mod hans harmglød? Hans harme strømmer som ild, og fjeldene styrter for ham." Nah 1,3-6.

Herren er langmodig og nådig, og han giver dem, som har gjort det onde, en ny anledning. "Vend om til mig " siger han, "så vil jeg vende om til eder." Men de siger: "Hvorledes skal vi vende os?" Mal 3,7. De har brugt deres midler til at tjene sig selv og forherlige sig selv, som om det, de ejer, tilhørte dem selv og ikke var lånte skatte. Deres forvante samvittighed er blevet så hård og upåvirkelig, at de ikke indser den store synd, som de har begået ved at spærre vejen i en sådan grad, at sandhedens sag ikke kunne gøre fremgang.

	<p>Guds langmodighed med Jerusalem bidrog blot til at gøre jøderne endnu mere forhærdede. Ved deres had og grusomhed over for Jesu disciple forkastede de det sidste tilbud om nåde, unddrog de sig Guds beskyttelse og fjernede de skranker, som han havde sat for Satan og hans engle, og nationen blev overladt til den leder, som den havde valgt.</p>
31	<p>Det er synden, som formørker vort sind og fordunkler vor opfattelse. Når hjertet renses fra synd, så vil lyset fra kundskaben om Guds herlighed i Jesus, som oplyser hans ord og stråler ud af naturens bog, mere og mere fuldkomment fortælle, at "Herren er barmhjertig og nådig Gud, langmodig og af megen miskundhed og sandhed" (2Mos 34,6) I hans lys skal vi se lys, indtil hjerte, sjæl og sind bliver forvandlede efter hans helligheds billede."</p>
32	<p>Jøderne havde foragtet Kristi nåde, som ville have sat dem i stand til at holde deres onde tilbøjeligheder nede, men nu fik disse overtaget. Satan opflammede sjælens heftigste og laveste lidenskaber. Menneskene tænkte ikke på, at de var blottet for fornuft og lod sig beherske af deres indskydelser og et blindt raseri. De blev djævelske i deres grusomhed. Mistanke, misundelse, uenighed, oprør og mord florerede i familien og i nationen, blandt høj og lav. Der var ingen tryghed nogen steder. Venner og slægtninge forråbte hinanden. Forældre dræbte deres børn og børn deres forældre. De styrende havde ikke kontrol over sig selv. Deres utøjlede lidenskaber gjorde dem til tyranner.</p>
	<p>Klages 4,9-10 De, der blev dræbt af sværdet, er lykkeligere end de, der dræbes af sulten, mens de ligger sårede hen, fjernt fra markens afgrøde. Med egne hænder må mødre nu koge deres børn; det er blevet deres føde, for mit folks datter er lemlæstet. Klages 2,20-21 Se, Herre, og mærk dig, mod hvem du gør dette. Skal kvinder æde deres livsfrugt, de børn, de selv bragte til verden? Skal præst og profet dræbes i Herrens helligdom? Unge og gamle ligger i gadernes støv. Mine unge kvinder og mænd er faldet for sværdet; du dræbte dem på din vredes dag, slagtede dem uden skånsel.</p>
	<p>Jøderne havde benyttet sig af falsk vidnesbyrd for at kunne dømme Guds uskyldige Søn. Nu gjorde falske anklager livet usikkert for dem selv. De havde længe sagt ved deres handlinger: "Lad os være i fred for Israels Hellige!" Es 30,11. Nu fik de deres ønske opfyldt. Frygten for Gud foruroligede dem ikke længere. Satan stod i spidsen for nationen, og de højeste borgerlige og kirkelige myndigheder var i hans magt.</p>
33	<p>Et indgående kendskab til Skriften styrker forstandsevnerne og forsvarer sjælen mod Satans angreb. Bibelen er Åndens sværd, og har vi det, vil vi aldrig mangle et våben til at slå fjenden med. Den er den eneste sande vejleder i tro og liv. Årsagen til at Satan har en sådan kontrol over sind og hjerte hos mennesket, er at de ikke har gjort Guds ord til deres vejleder, og dets veje er ikke blevet prøvet med den sande målestok. Bibelen viser os hvilken vej vi må følge for at blive arvinger til herligheden.</p>
34	<p>De stridende parters ledere sluttede sig til tider sammen for at udplyndre og pine deres</p>

ulykkelige ofre for derpå at bekæmpe hinandens tilhængere og dræbe uden skånsel. Selv templets hellighed formåede ikke at lægge en dæmper på deres frygtelige vildskab. De tilbedende blev hugget ned foran alteret, og helligdommen blev besmittet af de dræbtes lig. Og dog vovede hovedmændene i dette djævelske ødelæggelsesværk, blinde, gudsbespottelige og formastelige som de var, at sige offentligt, at de ikke nærrede frygt for, at Jerusalem ville blive ødelagt, fordi den var Guds egen by.

Verden nærmer sig sin Fordærvelses Dag. Hver påfølgende Slægt går længere frem i det onde i en eller anden af dets Skikkelser end den foregående, og Verden går stedse fremad på Oprørets og Ubodfærdighedens Vej. Gud har sit Blik rettet på en og måler Templet og dem, som tilbeder deri. Kristendomsbekendere forener sig med det Syndens Menneske for at tilintetgøre Guds Lov.

For at styrke deres magt endnu mere bestak de falske profeter til at sige, at folket skulle vente på Guds befrielse. På det tidspunkt belejrede de romerske legioner allerede templet. Skarerne troede til det sidste, at den Allerhøjeste ville gribe ind og slå deres fjender. Men Israel havde kastet vrag på Guds beskyttelse, og nu havde de intet forsvar mere. Jerusalem befandt sig i en frygtelig situation. Byen var svækket på grund af indbyggernes indbyrdes stridigheder, gaderne var farvet røde af blodet af indbyggere, som var faldet for hinandens hånd, og mens dette stod på, nedbrød de fremmede hærens fæstninger og dræbte dens soldater.

35

Ordsp 1,22-33 Hvor længe vil I uerfarne elske uerfarenhed? Hvor længe vil spottere ønske spot og tåber hade kundskab? Vend jer til min retledning, så vil jeg lade min ånd strømme ud til jer og forkynde jer mine ord. Fordi jeg kaldte og I afslog, fordi jeg løftede hånden og ingen ville lytte, fordi I lod hånt om alle mine råd og ikke ville vide af min retledning, derfor ler jeg over jeres ulykke, spotter, når rædslen kommer over jer, når rædslen kommer over jer som et uvejr, når jeres ulykke kommer som en hvirvelvind, når nød og trængsel kommer over jer. Da vil de kalde på mig, men jeg svarer ikke, de vil søge mig, men finder mig ikke, fordi de hadede kundskab og ikke valgte at frygte Herren. De ville ikke vide af mit råd, de forkastede al min retledning. Lad dem så nyde frugten af deres færd og mætte sig med det, de har planlagt! De uerfarnes troløshed dræber dem selv, tåbernes sorgløshed tilintetgør dem selv. Men den, der adlyder mig, bor trygt og lever uforstyrret uden frygt for ulykker.

36

Alle Kristi forudsigelser om Jerusalems ødelæggelse gik bogstaveligt i opfyldelse. Jøderne erfarede sandheden i hans ord: "Det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt." Matt 7,2. Der viste sig tegn og undere, som varslede ulykke og dom. En komet der så ud som et flammende svær hang i et år over byen, og et unaturligt lys skinnede over Tempelet. Og i skyerne viste der sig billeder af stridsvogne og soldater, som stillede op til kamp. Mystiske stemmer i Tempelgården udtalte advarselen "Lad os drage bort herfra." Den store østport, som var så tung, at tyve mand næppe kunne lukke den, den var fastgjort med svære jernstænger, som gik dybt ned i den solide stenbrobelægning blev åbnet ved midnat af usynlige kræfter. I syv år vedblev en mand

at gå op og ned ad Jerusalems gader og råbe om de ulykker, der ville ramme byen. Dag og nat sang han den dystre sørgesang: "En røst fra øst! En røst fra vest! En røst fra de fire vinde! En røst imod Jerusalem og imod templet! En røst imod brudgommene og brudene! En røst imod hele folket!" Denne mærkelige person blev fængslet og pisket, men der gik ikke en klagelyd over hans læber. Når han blev hånet og mishandlet, svarede han blot: "Ve, ve Jerusalem! Ve, ve dens indbyggere!" Hans varselsråb forstummede ikke, før han blev dræbt under den belejring, som han havde forudsagt.

Kristus vendte sig til disciplene og sagde: "Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild. Thi mange skal komme i mit navn og sige leg er Kristus; og de skal føre mange vild." Der vil vise sig mange falske Messiaser, der hævder at kunne gøre mirakler og erklærer, at tiden for jødefolkets udfrielse nu er kommet. De vil føre mange vild. Kristi ord gik i opfyldelse. I tiden mellem hans død og Jerusalems belejring viste der sig mange falske Messiaser. Men denne advarsel gælder også dem, der nu lever i verden. De samme bedrag, der fandt sted forud for Jerusalems ødelæggelse, er blevet udøvet gennem tiderne og vil atter blive udøvet.

Der omkom ikke en eneste kristen under Jerusalems ødelæggelse. Kristus havde advaret sine disciple, og alle de, der troede på hans ord, gav agt på det tegn, som han havde lovet dem. Da romerne havde omringet byen og alt syntes klart til stormangreb, hævdede de pludselig belejringen. De ventende kristne havde fået det lovede tegn, og nu fik alle de, der ville, lejlighed til at efterkomme Frelserens opfordring. Uden tøven bragte de sig i sikkerhed i byen Pella i Peræa på den anden side af Jordan.

37

Nu er tiden ikke til for Guds folk at fæste deres hu ved verden eller samle sig skatte henede. Den tid er ikke fjern, da vi ligesom de første disciple vil blive nødsaget til at søge tilflugt på øde og ensomme steder. Ligesom de romerske hæres belejring af Jerusalem var signalet til flugt for de kristne i Judæa, således vil det være et varsel for os, når vor nation (Amerika) tiltager sig ret til at udstede den befaling, der gennemtvinger den pavelige sabbat. Da vil tiden være kommen til at forlade de store byer, som en forberedelse til at forlade de mindre for at søge afsidesliggende hjem på ensomme steder i bjergene.

38

Der skete frygtelige ting i Jerusalem, da byen blev belejret af Titus. Byen blev omringet ved påsketid, da der var samlet millioner af jøder inden for dens mure. Der ville have været levnedsmidler til flere års forbrug, hvis de var blevet opbevaret omhyggeligt, men forrådene var allerede blevet ødelagt på grund af de stridende parters skinsyge og hævnthørst. Indbyggerne gennemgik nu alle hungersnødens rædsler. Et mål hvede blev solgt for en talent. Hungerens kvaler var så frygtelige, at mændene bed i læderet på deres bæltter og sandaler og på betrækket af deres skjolde. Et stort antal af indbyggerne listede sig uden for murene om natten for at samle vilde planter, men mange af dem blev fanget og dræbt under de frygtligste pinsler. Magthaverne benyttede de mest umenneskelige pinsler for at tvinge de nødlidende indbyggere til at udlevere de sidste

	<p>knappe forråd; som de have skjult. Disse grusomheder blev ofte begået af mænd, der ikke manglede noget, men som ville samle forråd til fremtiden.</p> <p>Guds betvingende Ånd er allerede nu ved at blive draget bort fra verden. Orkaner, uvejr, storme, ildebrande og flodbølger, ulykker på hav og land forekommer hurtigt efter hinanden. Videnskaben forsøger at forklare alt dette. De tegn, som i stigende antal sker rundt omkring os og vidner om Guds Søns nært forestående komme, bliver tilskrevet alle mulige andre årsager end den rigtige. Menneskene kan ikke se de vagthavende engle, som holder de fire vinde tilbage, for at de ikke skal blæse, før Guds tjenere er blevet beseglet. Men når Gud byder sine engle at løse vindene, vil der blive en kamp, som ingen pen kan beskrive.</p>
39	<p>Tusinder omkom af sult og pest. Menneskene syntes at være fuldstændig blottede for naturlige følelser. Børnene rev maden ud af munden på deres gamle forældre, Profetens spørgsmål: "Glemmer en kvinde sit diende barn?" Es 49,15> blev bekræftet inden for den domfældte bys mure. "Blide kvinders hænder kogte deres børn; da mit folks datter brød sammen, blev de dem til føde." Klages. 4,10.</p> <p>5Mos 28,56-57 Den sarteste og mest forvante kvinde, som end ikke har prøvet at støtte med sin fod på jorden, fordi hun er så forvænt og sart, skal se skævt til sin mand, som hun favner, og til sin søn og sin datter; endog den efterbyrd, der kommer ud mellem benene på hende, og de børn, hun føder, vil hun æde i hemmelighed, fordi hun mangler alt i den nød og trangsel, som din fjende forvolder dig i dine byer.</p>
40	<p>De romerske officerer søgte at skræmme jøderne til at overgive sig. De der gjorde modstand ved tilfangetagelsen, blev pisket, pint og korsfæstet foran byens mur. Der blev dagligt dræbt flere hundrede på denne måde, og disse grusomheder fortsatte, til der var rejst så mange kors langs Josafats dal og på Golgata, at der næppe var plads til, at et menneske kunne færdes imellem dem. Så grusomt gik det til, da den frygtelige forbandelse, som blev udtalt foran Pilatus' domstol, gik i opfyldelse: "Hans blod komme over os og vore børn!" Matt 27,25.</p> <p>I Domhuset var han omgivet af Fjender, som tørstede efter hans Blod; men de forhærdede Mennesker, som skreg: "Hans Blod komme over os og over vore Børn!" vil se ham som en æret Konge. Hele den himmelske Hærskare vil ledsage ham på hans Vej med Sange om Sejr, Højhed og Magt til ham, som blev ihjelslået, men lever igen som en mægtig Erobrer.</p>
41	<p>Titus ville hellere end gerne gøre ende på rædslerne og skåne Jerusalem for at tømme vredesbægeret til bunds. Han fyldtes af gru, da han så ligene ligge i dynger i dalene. Han var som fortryllet, da han stod på Oliebjerget og betragtede det prægtige tempel. Han gav ordrer til, at der ikke måtte røres en eneste sten i det.</p> <p>Johannes nåede en meget høj alder. Han var vidne til Jerusalems ødelæggelse og tilintetgørelsen af det prægtige tempel. Som den sidste overlevende af de disciple, der havde kendt Frelseren indgående, havde hans budskab stor betydning ved forkyndelsen</p>

af den kendsgerning, at Jesus var Messias og verdens Frelser. Ingen kunne være i tvivl om hans oprigtighed og gennem hans undervisning blev mange ført til at omvende sig fra vantroen.

42 Inden han forsøgte at indtage denne fæstning, anmodede han indtrængende de jødiske ledere om ikke at tvinge ham til at besmitte det hellige sted med blod. Hvis de ville komme ud og kæmpe et hvilket som helst andet sted, skulle romerne ikke krænke templets hellighed. Selve Josefus rettede en glødende appel til jøderne og tryglede dem om at overgive sig for at redde sig selv, deres by og deres tempel; men han fik kun bitre forbandelser til svar. Han var det sidste menneske, der mæglede, og mens han søgte at overtale dem, slyngede de kastespyd efter ham. Jøderne havde ladet hånt om Guds Søns henstillinger, og nu gjorde alle overtalelsesforsøg dem blot endnu mere besluttede på at yde modstand til det sidste. Det var forgæves, at Titus forsøgte at redde templet. En person, der var større end Titus, havde sagt, at der ikke skulle lades sten på sten tilbage.

Han gav også en levende beskrivelse af landets fuldstændige ødelæggelse og folkets frygtelige lidelser under Titus belejring af Jerusalem mange århundreder senere: "Det skal opæde dit kvægs og din jords frugt, indtil du er lagt øde. Det skal belejre dig i alle dine byer, indtil dine høje, stærke mure, som du stoler på, er styrtet sammen overalt i dit land. Du skal fortære din livsfrugt, kødet af dine sønner og døtre, som Herren din Gud giver dig, under den trængsel og nød, dine fjender bringer over dig." "Den mest forvante og blødagtige af dine kvinder, som aldrig har prøvet at træde med sin fod på jorden for blødagtighed og forvænthed, skal se skævt til sin mand, der hviler i hendes favn, og til sin søn og datter; men i mangel på alt fortærer hun dem (børnene) selv i løndom under den trængsel og nød, din fjende bringer over dig inden dine porte!"

43 De jødiske leders blinde raseri og de afskyelige forbrydelser, som blev begået i den belejrede by, vakte romernes rædsel og harme, og Titus besluttede til sidst at tage templet med storm. Men hvis det var muligt, skulle det skånes fra ødelæggelse. Hans befaling blev ikke efterkommet. Da han havde trukket sig tilbage til sit telt om aftenen gjorde jøderne udfald fra templet og angreb soldaterne udenfor. Under kampen kastede en soldat et brændende træstykke ind gennem døråbningen, og i næste øjeblik stod de cederbeklædte kamre, som omgav den hellige bygning, i flammer. Titus styrtede hen til templet, fulgt af sine generaler og legionærer, og befalede, at soldaterne skulle slukke ilden. Ingen agtede på hans ord. I deres raseri kastede soldaterne brændende træstykker ind i de kamre, der stødte op til templet, og huggede ned for fode blandt de mennesker, der havde søgt tilflugt der. Blodet flød i strømme ned ad templets trapper. I tusindvis af jøder omkom. Over kamptummelen lød der røster, som råbte: "Ikabod!" Herligheden er borte!

Hans ord havde også et andet formål. Ved at stille dem dette spørgsmål: "Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre ved de vingårdsmænd?" var det Kristi hensigt, at farisæerne skulle svare, som de gjorde. Han ville, at de selv skulle fælde deres dom. Når hans advarsler ikke kunne vække dem til omvendelse, ville de besegle

deres domfældelse, og han ville, at de skulle se, at de selv havde voldt deres undergang. Han havde til hensigt at vise dem Guds retfærdighed ved at fratage dem deres forrettigheder som folk, noget, som allerede var begyndt, og som ville ende ikke blot med templets og deres bys ødelæggelse, men med folkets adspredelse.

44

Flammerne var endnu ikke nået ind til det hellige, og han gjorde nu et sidste forsøg på at redde det. Han sprang frem og befalede atter soldaterne at slukke ilden. Men selv ærbødigheden for kejseren måtte vige for det rasende fjendskab til jøderne, kampens vildskab og krigernes umættelige higen efter bytte. Soldaterne så alt omkring sig funkule af guld, det skinnede med en blændende glans i det vilde lys fra flammerne. De troede, at der var skjult ufattelige rigdomme i templet. En soldat kastede ubemærket en tændt fakkel hen mellem dørens hængsler, og på et øjeblik stod hele bygningen i flammer. Den ophøjede og massive bygning der havde kronet Moriah bjerget var i flammer, og søjler af ild og røg steg op fra tempeltårnet. Den uhyggelige ødelæggelses bølge rullede fremad, medens den fortærede alt hvad der var foran den. Bjerget og dens omgivelser var som en sprudlende vulkan. Soldaternes råb blandede sig med ildens brølen. En hjerteskræende lyd af bygninger der styrter sammen, kunne høres af både gamle og unge, af præster og regenter. Bjergene gengav ekkoet af skrigene fra de mennesker, som befandt sig på højene. De nærliggende høje var fuldt oplyste, og mørke klynger af mennesker fulgte skrækslagen ødelæggelses fremmarch.

På grund af Israels synder, blev den ulykke som Gud sagde ville komme over templet, hvis folket skilte sig fra ham, opfyldt nogle hundrede år efter at templet var bygget. Gud lovede Salomon, at hvis han forblev trofast, og at hvis folket adlød hans befalinger, at det herlige tempel skulle stå for altid i al dets pragt, som et udtryk om fremgang og ophøjede velsignelser, der hvilede over Israel for deres lydighed. Kristus var templets grundvold og liv. Hans korsfæstelse ville i virkeligheden ødelægge templet, fordi dets tjeneste var billedlig og betegnede Guds Søns fremtidige offer. Den viste hen til det store modbillede, som var Kristus selv. Efter at jøderne havde udført deres ugudelige hensigt og gjort med ham, hvad de ville, var ofringerne og den tjeneste, som stod i forbindelse med dem, uden værdi for Gud; thi billederne havde nået til modbilledet, idet Guds Søn fremførte det fuldkomne offer.

45

Da templet var blevet ødelagt, faldt hele byen hurtigt i romernes hænder. De jødiske ledere forlod deres uindtagelige tårne, og Titus fandt dem rømmede. Han stirrede forundret på dem og sagde, at det var Gud, der havde ladet dem falde i hans hånd, for selv de kraftigste krigsmaskiner kunne intet have formået over for disse vældige fæstningsværker. Både byen og templet blev revet ned til grunden, og den plads, hvor helligheden havde ligget, blev pløjet, som en mark. (Jer. 26,18).

Jer 26,18 "Dengang Hizkija var konge i Juda, profeterede Mika fra Moreshet for alle judæerne og sagde: Dette siger Hærskarers Herre: Zion skal pløjes som en mark, Jerusalem skal blive til ruiner og tempelbjerget til kratbevoksede høje.

46	<p>Under belejringen og det efterfølgende myrderi omkom over en million af indbyggerne. De overlevende blev ført bort som fanger, solgt som slaver, eller slæbt til Rom for at kaste glans over sejrherrenes triumftog, kastet for de vilde dyr i amfiteatrene eller adspredt over hele jorden, hvor de levede, som hjemløse. Jøderne havde selv smedet deres lænker. De havde selv fyldt hævnens bæger. Den totale ødelæggelse, der overgik dem som et folk, og alle de ulykker, som hjemsøgte dem i adspredelsen, var blot høsten af det, de havde sået med deres egne hænder.</p>
	<p>Ez 6,8-10 Jeg lader nogle overleve. Når de af jer, der er undsluppet sværdet, kommer ud blandt folkene og bliver spredt i landene, skal de af jer, der er undsluppet, huske på mig ude blandt folkene, hvor de er fanger, fordi jeg knuste hjertet på dem, som horede og veg bort fra mig, og øjnene på dem, som horede med møgguderne. Og de skal væmmes over det onde, de har gjort, alle deres afskyelige handlinger. Så skal de forstå, at jeg er Herren. Ikke uden grund har jeg truet dem med denne ulykke.</p>
47	<p>Deres lidelser omtales ofte som en straf, der kom over dem på Guds direkte befaling. På denne måde forsøger den store bedrager at dække over sine egne gerninger. Det var jødernes hårdnakkede forkastelse af den guddommelige herlighed og nåde, der var årsagen til, at Gud ikke længer kunne beskytte dem, og at Satan fik lov at herske over dem. De frygtelige grusomheder, som blev begået ved Jerusalems ødelæggelse, var et udslag af Satans had til dem, der ikke underkaster sig ham.</p> <p>Hvordan med os i dag er vi bedre? Kan Gud velsigne og beskytte os nu i dag? Eller har han også forladt os? Hvad med mig, hvad med dig?</p> <p>Jos 7,12 Israelitterne kan ikke holde stand over for deres fjender, de bliver slået på flugt af dem, fordi de er kommet under band. Jeg vil ikke længere være med jer, hvis ikke I fjerner og tilintetgør det, der er lagt band på.</p> <p>Åb 3,16-17 Men nu, da du er lunken og hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min mund.</p> <p>Åb 3,17 Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig,</p>
48	<p>Vi gør os ikke noget begreb om, hvor meget vi skylder Kristus for den fred og beskyttelse vi nu nyder, men det er, fordi Gud holder igen, at menneskeheden undgår at komme fuldstændig i Satans vold. De ulydige og utaknemmelige har al mulig grund til at være taknemmelige over for Gud, fordi han i sin nåde og langmodighed holder den Ondes grusomme, ødelæggende kræfter i skak. Men når menneskene overskrider den guddommelige tålmodigheds grænse, griber Gud ikke ind længer. Gud er ikke en bøddel, der står parat for at straffe synderen for hans overtrædelse; men han overlader dem der forkaster hans nåde, til sig selv og lader dem høste det, de har sået. Enhver lysstråle, som forkastes, enhver advarsel, som foragtes eller får lov til at gå upåagtet hen, enhver lidenskab, som man hæger om, samt al overtrædelse af Guds lov er en udsæd, som bringer sin uundgåelige høst.</p>

	<p>2Thess 2,6-11 I ved også nu, hvad det er, der holder igen, så at han først åbenbares, når hans tid er inde. For allerede nu virker lovløshedens hemmelighed; blot skal han, der endnu holder igen, først fjernes. Da skal den lovløse åbenbares; ham skal Herren Jesus dræbe med sin munds ånde og tilintetgøre, når han kommer synligt. Den lovløses komme er Satans værk og sker med al kraft og med løgnetegn og løgneundere og med alt uretfærdighedens bedrag over for dem, der fortabes, fordi de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud vildfarelsens magt over dem, så de tror på løggen,</p>
49	<p>Når man bliver ved med at stå Guds Ånd imod, forlader han til sidst synderen. Fra det øjeblik er der ingen magt, som holder sjælens onde lidenskaber under kontrol, og intet, som beskytter mennesket imod Satans ondskab. Jerusalems ødelæggelse er en frygtelig og alvorlig advarsel til alle dem, der omgås letsindigt med tilbuddet om Guds nåde og nægter at lytte til dens røst. Der er aldrig blevet givet et tydeligere vidnesbyrd om Guds had til synden og om den usvigelige straf, som vil blive tildelt de skyldige, end Jerusalems ødelæggelse.</p>
	<p>5Mos 30,17-19 Men hvis dit hjerte vender sig bort, og du ikke vil høre, men lader dig forlede til at tilbede andre guder og dyrke dem, så kan jeg i dag forsikre jer om, at I vil blive udryddet. I vil ikke få noget langt liv på den jord, du skal tage i besiddelse, når du nu går over Jordan. Jeg tager i dag himlen og jorden til vidne imod jer: Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dine efterkommere må leve,</p>
50	<p>Frelserens profeti om de straffedomme, der ville ramme Jerusalem, vil gå i opfyldelse igen; men Jerusalems ødelæggelse giver blot et svagt begreb om det, der skal komme. Guds Søns andet komme er forudsagt af læber der ikke tager fejl. "Da skal alle folkestammer på jorden jamre sig, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang, og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser." Matt 24,30-31. Da vil de, der ikke adlyder evangeliet, blive fortæret med et åndepust af hans mund og tilintetgjort af den kraft, som udfoldes ved hans komme. (2Tess. 2,8).</p>
	<p>Åb 6,15-17 Og jordens konger og stormænd og hærførere og rigmænd og magthavere og hver træl og fri skjulte sig i huler og klippeklofter. Og de sagde til bjerge og klipper: "Fald ned over os og skjul os for ham, som sidder på tronen, og for Lammets vrede. For nu er deres vredes store dag kommet, og hvem kan da bestå?" Luk 23,28-30 Jesus vendte sig om mod dem og sagde: "Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn! For der kommer dage, da man vil sige: Salige er de, som ikke kunne få børn, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die. Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os!</p>
51	<p>Menneskene bør vise den største agtpågivenhed, for at de ikke skal gå glip af den</p>

undervisning, som Kristi ord indeholder. Han fortalte på forhånd disciplene, at Jerusalem ville blive ødelagt, og gav dem et tegn på byens forestående fald for at give dem lejlighed til at flygte. På samme måde har han oplyst verden om den endelige ødelæggelses dag og givet den tegn på dens nærhed for at give alle dem, der ønsker det, anledning til at flygte for den kommende vrede. De der ser disse varsler om hans komme, skal vide, at han er nær for døren. (Matt 24,33). Derfor lyder hans formaning: "Våg derfor!" Mark 13,35. Men for dem, der ikke våger, kommer Herrens dag, som en tyv om natten. (1Tess. 5,2-5)

Jesus har givet disse ord: "Våg derfor! thi I ved ikke, når husets herre kommer, om det bliver ved aften eller ved midnat eller ved hanegal eller ved daggry. Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer« Hvad jeg siger til jer, det siger jeg til alle: våg!" Vi venter på og våger over vor Mesters tilbagekomst, som skal bringe os morgnen, så han ikke kommer med et og finder os sovende. Hvilket tidspunkt henvises der til her? Ikke til Kristi tilsynekomst i himmelens skyer og finder et sovende folk. Nej; men til hans tilbagekomst fra hans tjeneste i den himmelske helligdoms allerhelligste, hvor han lægger sit præsteklæde fra sig og klæder sig selv med hævnens klæder, og når befalingen lyder: "Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, og lad den urene blive ved at leve i urenhed, og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt."

Verden er ikke mere villig til at tro på det budskab, der gælder denne tid, end jøderne var til at give agt på Frelserens ord om Jerusalem. Guds dag vil komme bag på de gudløse, uanset hvornår den kommer. Mens livet går sin sædvanlige gang; mens menneskene er optaget af fornøjelser, af forretning, af at handle og tjene penge; når de religiøse ledere lovpriser fremgangen og oplysningen i verden og menneskene dysses ind i en falsk tryghedsfølelse da kommer undergangen pludselig over de ligegyldige og gudløse, ligesom tyven lister sig ind i den ubevogtede bolig ved midnat, "og de skal ingenlunde undslippe". 1Tess. 5,3.

Luk 17,26-30 Og som det var i Noas dage, sådan skal det også være i Menneskesønnens dage: De spiste og drak, giftede sig og blev bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og syndfloden kom og udslettede dem alle. Eller som i Lots dage: De spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede; men den dag, da Lot forlod Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himlen og udslettede dem alle. På samme måde skal det være den dag, da Menneskesønnen åbenbares.